

»Prinesi biser, ki bo sijal lepše ko vsi moji dragulji!« je trdo ukazal kralj, pokazal svoje ogromne zaklade in zažugal mladeniču, da ga bodo raztrgali grajski volkovi, če ne prinese bisera.

Bigec je pa segel v žep in pokazal biser, ki mu ga je podaril povodnjak. Vsi dragulji so obledeli pred njim.

Kralj pa še ni hotel dati hčerke. Obljubil je snubcu, da mu jo bo dal, če bo ostal zdrav in živ mesec dni zaprt v grajski ječi. Upal je, da se ga bo s tem iznebil.

Bigec je bil zadovoljen. Slednji dan je vgriznil v jabolko in si s tem potolažil lakoto. Ko je prišel iz zapora, je bil še živahnejši ko prej.

Zdaj se kralj ni več upiral. Napravil je sijajno poroko. Bigec se je v zlati kočiji peljal z nevesto obiskat svojega očeta, ki je bil tako vesel sinove sreče, da je živel še mnogo, mnogo let.

Ena, dve — — — Miklavž že gre, tri, štiri — — — za njim se parkelj šopiri!

Kdo izmed vas ne pozna tistega prijetnega in tajinstvenega razpoloženja pred praznikom sv. Miklavža? Mladina si pripoveduje pravljice, poje, moli in sedi zvečer v prijetno zakurjeni sobici in je ta čas pridna, nadvse marljiva...

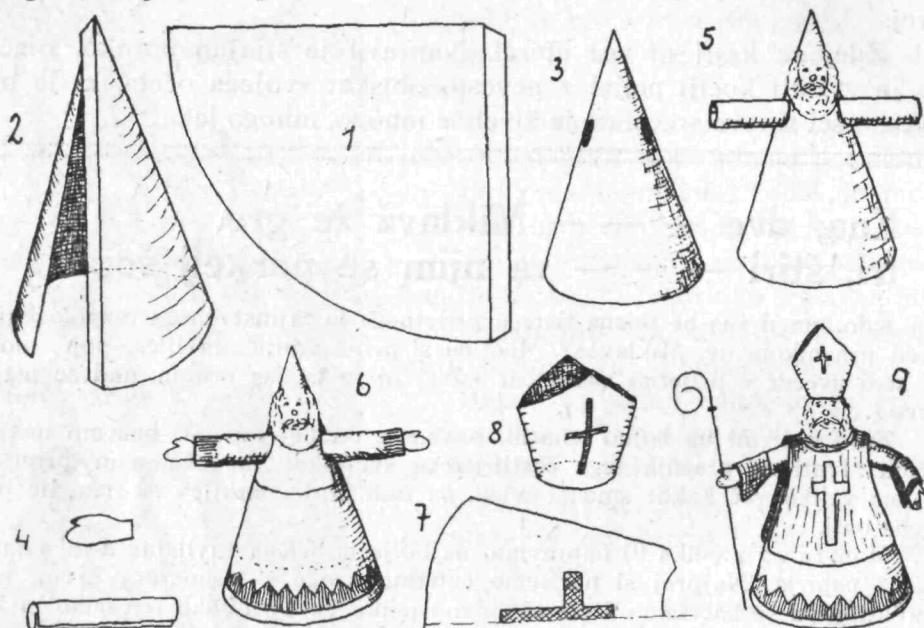
Zato tudi mi ne bomo lenarili, prav res, da ne! Izdelati hočemo nekaj ličnih stvari za praznik tega častitljivega svetnika; mogoče nam prinese potem veliko več kakor smo si želeli, pa tudi črnih parkljev se nam ne bo treba bati.

Miklavža (slika 9) napravimo najboljše iz belega zavijalnega ali risarskega papirja. Najprej si narišemo četrtino kroga s premerom 25 cm; na eno stran pa še načrtamo 1 cm širok rob (slika 1). To obliko izrežemo in jo zlepimo z imenovanim robom skupaj (slika 2). Miklavževo telo je gotovo. 8 cm od vrha vrežemo v stožčasto obliko dvojne odprtini, skozi kateri bomo pozneje potegnili obe roki (slika 3). Za ti vzamemo kos papirja, ki je 15 cm širok in 7 cm dolg, ga zvijemo skupaj v obliki valja (slika 4 spodaj), vtaknemo skozi obe odprtini v telesu in prilepimo (4 zgoraj, dvakrat izrezati!) ročici nanj (slika 6).

Nato narišemo ali naslikamo obraz, ga oblepimo z brado iz vate (slika 5) in Miklavža ozaljšamo. Ko je dolnji rob oblačila lepo okrašen z naslikanim našitkom in ko smo okrasili še rokave, izrežemo mašni plašč (slika 7). Košček barvastega, svetlega papirja zapognemo po dolgem in počez, kakor vidimo na sliki (rob zapognjenega dela leži ob črtasti črti in na zgornjem delu plašča) ter nalepimo nanj, potem ko smo ga zopet razprostrli, spredaj in zadaj po en križ iz pozlačenega papirja; nato Miklavža oblečemo. Škofovsko kapo (slika 8) izrežemo iz dveh delov in jo na straneh sešijemo. Palica je zvita iz žice, ki jo lahko tudi, da se lepše sveti, prelepimo s pozlačenim papirjem.

Parkelj iz preluknjanih kroglic (pripravne so steklene kroglice rdeče ali črne barve, kakor jih običajno rabimo za ovratne verižice) je posebno uporabljen za okrašnje zavitih Miklavževih daril. Za izdelavo tega nestvorčka potrebujemo tenko cvetlično žico približno 50 cm dolžine. Na njo

nanizamo dva podolgovata, ozka in okrogla valjčka, in sicer tako, da ležita približno v sredini žice. Na vsak prej imenovani preluknjani valjček pa nanizamo na desno in levo stran po eno majčkeno kroglico in potegnemo žico zopet skozi daljšo kroglico (slika 1a). Rožički parklja so gotovi. Oba konca žice potegnemo nato skozi večjo kroglo (glava) in skozi eno prav majhno kroglico (za vrat, slika 1b). Na vsak konec nanizamo še štiri srednjevelike in eno majhno kroglico, potegnemo žico zopet skozi srednjeveliko in nato oba konca skozi eno veliko kroglico (sliki 1c, f.). Nogi napravimo ravno tako kakor roki, samo potrebujemo pri tem za vsako nogo pet srednjevelikih in eno majhno kroglico. Skozi oba konca pa potegnemo pet tenkih podolgovatih valjčkov (rep). Nato povlečemo en konec žice skozi eno manjšo kroglico, drugi konec prav tako skozi isto, toda od druge strani, odščipnemo

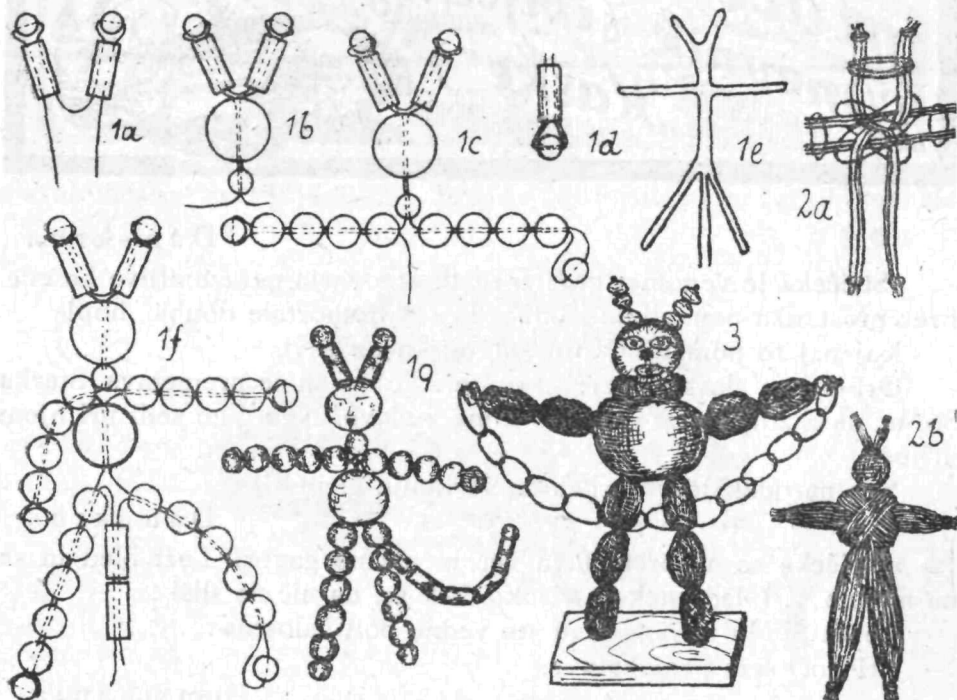

žico, da meri vsak konec le 1–2 cm, in vtaknemo ta dva konca v zadnji dve kroglici repa (slika 1d). Slika 1e nam pokaže, kako je razvrščena žica v kroglicah, in slička 1g gotovega parklja. Obraz poslikamo z gosto barvo ali s tušem.

Parkelj iz volne (slika 2b) je napravljen iz debele volne v rdeči ali črni barvi, pa tudi v obeh barvah je še ravno tako »strašen«. Volno si ovijemo okoli dveh prstov tako, da dobimo okoli njiju 6–8 ovitkov; nato pa ovijemo še enkrat volno okoli štirih prstov v dvanajstih legah. Oba nastala kolobarčka prerežemo s škarjami, vtaknemo manjšega skozi večjega in dobimo na ta način rožička in nogi za parklja (2a). Tesno pod prerezanimi mesti ovijemo še posamezne končne dele z volno, da ne zlezejo narazen. Nato navijemo še eno tanko zanko na štiri prste kakor na nogi in jo vložimo na mesto, kjer se stikata prvi dve zanki (glej sliko 2a). To mesto nato ovijemo navskriž in prav trdno z volno, na ta način nastane telo parklja. Oba rožička pa ovijemo tako gosto, da gledata samo njihova skrajna, vrhnja konca iz volne (glava! slika 2b).

Če napravimo tega parklja v velikosti 3–4 cm in prišijemo nanj tenek motvoz ali ozek svilen trak, dobimo prav srčkan znak za v knjigo, da ne pozabimo, ko smo jo odložili, kje smo nehali čitati.

Za češpljevega parklja (števil. 3) potrebujemo eno jabolko, dve smokvi, deset suhih češpelj in nekaj rozin. Tenke lesene paličice tvorijo »okostje« in majhna deščica služi kot opora (stojalo). V jabolko zapičimo poleg pecelja zobotrebec ali ošiljeno vžigalico, nanj našpiknemo smokvo (vrat) in še eno, prebodeno od strani (glava). Pecelj od strani nabodene smokve tvori nos; za oči, usta in rožička pa uporabimo rozine s prav majhnimi koščki vžigalic. Roki in nogi sta iz večjih ostro ošpičenih paličic, na

katere nanizamo suhe slive. Sprednji šapi sta pa dve rozini. Drobna verižica iz žice ali pozlačenega papirja, ki naj jo parkelj drži v roki, ga napravi še strašnejšega. Da ta sadni hudobec trdno stoji, vdolbemo v majhno desko dve luknjici in vtaknemo vanji nogi parklja. Zadostuje pa tudi, če pritrdimo na vsako nogo za oporo večji plutovinasti zamašek.

No, to pot smo vas pa naučili lepih copernij, mar ne? Le imenitno se zabavajte z njimi, pa vsega dobrega polno skledo naj vam prinese sv. Miklavž!

Jesenska.

Tiho, tiho, nina, nana,
da bo mogla spati
naša dobra mati
zemljica zaspana.

Jelše, bukve, hrasti,
njeni otročiči,
so jo poljubili,
z listjem jo pokrili.

In čez božje solnce
zastor potegnile
so meglice sive,
da bo lahko spala
zemlja izgarana,
nina, nana!

Tiho, tiho, nina, nana,
ptički so se skrili,
črčiki umolknili,
padla mrzla slana.

Utva.